ÇALTI

HAFTALIK SİYASİ TOPLUM GAZETESİ

Pazartesi
10
Şubat
1964
Sayı 45

Henüz kurtulmuş değiliz. Atılan adım, bundan sonra atılması gereken adımların başlangıcıdır.

K. ATATÜRK

Nerde Demokrasi

Kasım Avcı

Evimizde okulumuzda mıdır, ilimizde, köyümüzde başkentimizde midir? Dilimizde, gönlümüzde midir? İçimizde dışımızda mıdır? Baltamızda kazmamızda mıdır? Yuvarlak masamızda, koalisyon çıkmamızda mıdır? Nerdedir? Yıllardır arıyoruz bir türlü bulamıyoruz. Sendelemekten, düşe kalka yürümekten kurtulamıyoruz. Huzuru getiremiyoruz, dengeyi kuramıyoruz.

Demokrasi nerde? Güneş görmedik evlerimizde, ışık girmedik okullarımızda mıdır? Bilen gören, duyan varsa söylesin. Kuştan korkmasın, yapraktan çekinmesin. Dillerinizi koparacak, ellerinizi kıracak değiliz. Demokrasiyi gören, bilen duyan yok demek. Öyleyse haberi çocuktan almak gerek. Yurttaşlık dersinde: "okulda, ailede demokratik hayatı anlatınız?,, dediğimde: "Okulda, ailede demokratik hayat yok, dedi öğrenciler. "Okulda, ailede olmayan demokratik hayat nerde vardır?,, dediğimde de "Ankara'da,, dediler. "Ankara'da bulunan demokratik hayat nasıldır?,, dediğimde sustular. Çocuk susmakta haklı. Bunca çabalanmasına, ter yağdırılmasına, kan akıtılmasına rağmen okula; aileye demokrasi girmemiştir. Görmediğini, yaşamadığını çocuk nerden bilsin. Bizim için yalan mı söylesin, o pak adını mı lekelesin, bize mi dönsün? Öğrencilerin Ankara'da var sandıkları demokrasi gerçekten var mıdır orda? Biz yetkili değiliz buna. İlgililer yanıtlasınlar..

Kimbilir belki de demokrasi, dilimizin yapma sesi, dışımızın aldatıcı rengidir.. Yıllar yılı, halkımızın gücü, gerçek görüşü olması için çalışıldı, bir türlü demokrasi bir kuşa benzetilemedi. Baltadan, kazmadan kurtulamadı,.

Demokrasi belki de ak oylarımızda, yapıcı tutumlarımızda, ilerletici kalkındırıcı çabalarımızdadır. Oylarımız bir bir dile gelse, gerçek değer olsa belki demokrasiye yaklaşırız. Gram gram tartmadıkça oyları demokrasiyi bulamıyacağız, ona yaklaşamıyacağız.

POSTANENİN DİKKATİNE

Bazı aboneler dergilerini alamamaktadır, Bu kayıpların nedeninin araştırılmasını «Çaltı» ilgililerden rica eder.

DİYELİM:

Diplomalı Bilisiz

Numan BEYAZIT

Bir toplumda en büyük tehlike, diplomalı bilisizlerdir. Bu tipler, Doğu şarlatanlığının oyunuyla, hakları olmayan koltuklara kolaylıkla otururlar. O koltuktan da emekli olurlar. Daha önce yerlerinden kıpırdatılamazlar. Tüm ahlâksızlıklarına, onursuzluklarına, beceriksizliklerine, tembelliklerine rağmen...

Bugünkü yönetim örgütünde, köşe başlarında, hep bu içi geçmiş, boş kafalı, yılların artıklarını görürsünüz. Yerlerinden kıpırdıyabiliyorlar mı? Tüm büyük değişiklere rağmen...

Ülke sorunlarını bir yana itin. Herhangi bir konuda, tek fikir kırıntısı bulamazsınız bunlarda. Vaktiyle, nasılsa bir diploma geçirmiştir eline. Tapu senedi türünden. Okuldan adımını atarken amacı, bir diploma almak. Bilgi edinmek değil.. Diploma cebe girdimi, iş tamam!. Ötesini dayıları düşünsün..

Doğu iskolâstiğinin hamurundan yoğurulmuş bu mistiklerden ne beklenir? (Bu cümldeki iskolâstik deyimini bilerek kullandım.)

Bize göre hiçbir şey!.

Fakat o, başını sallamakla geçirir ayların başını.

Yükselir, yükselir artık.. Bir solucanın tırmanışı gibi. Sürüne, sürüne.. Etekleri öpe, öpe.

Kişisel onuru yokki incinsin..

Bu tiplerin, zaafları, yükselişleri (!) oranındadır toplumla. Yitik bir gölgedir ama, yine de kendini o koltukta bir varlık görür. Yoktur aslında. Hiçtir o... Diplomalı bir hiç.

Yeni hükümet reformist ya. Ondan ötürü bu kalabalık sözleri ettik. Bu kadro ile, bu ülkede reform—oyuncak değil— yapılabilir mi, yapılamaz mı?

İşe; öncelikle toprak reformundan başlanacakmış. Sonra da vergi reformu izlenecek.

Oysa 20. yüzyıl bitmek üzere..

Buna karşılık otuz milyonluk bir toplumun yüzde sekseni, okur—yazar değil. Üstelik, bu toplumu, sözünü ettiğimiz diplomalı bilisizler yönetiyor.

Önce, tüm ulusu okur—yazar durumuna mı getirelim? Yoksa, önce diplomalı bilisiz yöneticilerimi temizliyelim?

İkincilerini temizlemek daha gerekli,.

Bilinen bir gerçektir ki, büyük reformların kökü halka değin iner. Halk için yapılacak bir reformda, karşı çıkışlar çok olur bugün. Bugün değişimizin nedeni, politikacıların halktan yana olmayışıdır.

Halka vermek değil, halktan almağa alışmış bir kere. Yıllar yılı bu böyle olmuş, oluyor. Ucu çıkara dayanmakta çünkü.

Ataanın elindeki toprağı, yıllarca yanında çalıştırdığı, ter rini emdiği ırgatına verilecek.

Devamı 4 de

Devrimler sıtmalardan çok yaraların patlamasıdır. Saint Just

TOPLUM AYNASI

TERKEDİLENLER

İ. Hakkı KAYTANLI

Gün geçmiyor ki gazetelerde, bir annenin, ya da babanın dört-beş çocuğunu terkederek, bilinmiyen bir yere gittiğini, bir başkasıyla kaçtığını korkunç bir aileyi perişan ettiğini duymıyalım. Gün geçmiyor ki gazetelerde bu yavruların: «Baba ne olur! Bize acıyorsan eve dön. «Ya da «Anne yalvarırız sana, evden ayrıldığından beri gözümüze uyku girmiyor, ne olur, bizlere acı ve yavrularına dön» feryadını okumıyalım.

Bunlar bir toplumda seyrek rastlanılan olaylar olsa, «Olur» denir ve üzerinde durulmıyabilir. Amma bizim toplumumuzda olduğu gibi sık sık olursa, o zaman bunun üzerinde durmak, nedenlerini aramak gerek. Zira bir annenin üç-dört çocuğunu bırakıp, «bir başkasıyla» kaçması öyle basit bir olay değildir. Hele bunu bir toplumda sık sık rastlanırsa, bu düpedüz toplumdaki bir aksaklığı, bir hastalığı ortaya çıkarır. İşte o zaman bunun üzerinde bu toplumun yöneticileri, eğitimcileri, durmalı, nedenlerini ortaya çıkarmalı bunu önlemenin çarelerini arayıp bulmalı ve ilerde daha bir çok ocakların yıkılmasını, yavruların perişan olmalarını önlemelidir. Bu, bu toplumdaki yönetici ve eğitimcilerin görevidir.

Bir baba ya da anne, neden evini, çocuklarını terkeder de bir başkasıyla kaçar. Ya da bilinmeyen bir semte gider. Bu gerek aile düzeni ve gerekse toplum töreleri bakımından ilginç bir şeydir. Zira aile kutsal bir yapı, hele çocuk, ailenin kutsallığını bir kat daha arttıran bir yaratıktır. Hâl böyle olunca bu «kaçma» olaylarına bir başka açıdan bakmak gerekir.

Evlilik gerek kadın, gerekse erkek için kutsal bir düzendir. Aile, toplum içinde ise en sağlam sosyal yapılardan birisidir. Gerek erkek, gerekse kadın, normal koşullarda, ailelerine son derece bağlıdırlar, bağlı olurlar hele çocuk olduktan, yuva bir yavruya kavuştuktan sonra bu bağlar daha da kuvvetlenir, yuvanın gerek mutluluğu gerekse kutsallığı bir kat daha artar. Erkek için de, kadın için de yuva'nın anlamı biraz daha başkalaşır. Normal koşullarda ev içinde gerçek bir mutluluk başlar. Bu, toplum için de faydalıdır, kişiler için de. Zira herkes bilir ve kabul eder ki iyi yetişmiş, terbiyeli, dürüst kuşaklar, ancak mükemmel bir aile içinden, sorunları halledilmiş bir sosyal düzenden çıkar.

Hal böyle ve gerçekler bu durumda iken, neden anne, ya da baba bir anda, kurulmuş bir düzeni altüst edecek hareketi yapar. Yavrularını bırakarak, «bir başkasıyla» ya da «bilinmiyen bir yere» kaçar. Bu üzerinde gerçekten durulmağa değer, sosyal bir olay, toplumsal bir hastalıktır. Üzerinde durulmağa ve bu tip olayları önlemek için gereken tedbirleri almağa değer.

Bunun nedenlerinden bir tanesi, erkek ve kadının bu konuda yeteri kadar yetiştirilmemesidir. Zira toplumumuzda bir yuva kuracak erkek ve kadın hiç bir eğitimden geçmez. Bu konuda gerek toplum olarak, gerekse eğitim düzeni olarak onlara bilgi verecek, onların kuracakları yuvadaki güçlüklerini halledecek bir sistem yoktur. Genç bunu nereden öğrensin? Zaten toplumumuzda çok kez gençlerin evlenmesi, bir yuva kurmasının olanakları bile kendi elinde değildir. Erkekse çoğu kez haberi bile olmadan, evleneceği kızın yüzünü bile görmeden, kendisi asker deyken nişanlanır. Babası sadece ona mektupla «Nişanlandığını haber verir. Genç'in buna bir şey demeğe hakkı yoktur. Bir şey demeğe kalksa hemen etraftaki büyükleri: «Oğlum, niye böyle düşünüyorsun, annen ve baban, elbette senin iyiliğini ister, senden iyi düşünür.» ü yapıştırır. Bir şey diyemez genç bu sözler karşısında. Çaresiz susar.

Kısa, bu konudaki hakları erkekten de azdır, erkekten de kısadır. Onun bu konuda bir şey söylemesi çoğunlukla Anadolu'da «ayıptır» «terbiyesizliktir.» Üstelik de toplumumuzda «kızı kendi haline bırakırsan, ya davulcuya, ya da zurnacıya varır.» Atasözü de gerçek kabul edilen bir sözdür.

Bu gerçekler içinde genç, kuracağı yuvaya ait bilgileri ya piyasada satılan, hiç bir yararı olmayan «seks kitapları»ndan, ya da bu yoldan kendisinden evvel geçmiş bir «büyük»ten alır. Tabii tüm bilgileri kulaktan dolmadır.

Bu koşullur içinde yuvayı kurar. Gerçek bir deyişle «yuva ona kurdurulur.»

Erkeğin, ya da kızın bir ömür boyu yaşıyacağı insanı görmeden evlenmesi düşünün bir kez ne denli kötü bir şeydir. İnsanların birbirleriyle, ahbap olması, arkadaş olması, bile bazı koşulları gerektiren bu asırda insanın, görmeden evlenmesi halinde hiç de boşuna gitmiyeceği bir tiple karşılaşması olağandır. Bu hal-

(Devamı 4 de)

Selman Erdem'in Dikkatine !

İSMAİL GENÇTÜRK

Selman Erdem, biliyorum siz koskocaman Öğretmen Okullarının genel yöneticisisiniz. Bu okulların girdi-çıktısı, yöneticileri sizden sorumlu. Ve bu okulların yöneticileri size yaranmak, yağ çekmek zorunda.

Selman Erdem, Çaltı'nın son sayısında bir açıklamanızı veya tekzibinizi gördüm. Keşke görmeseydim, üzüldüm, yüzüm kızardı. Demek ki okulları yönetenler yetiştirici olanlarda yalan söylüyorlar. Burada sözüm size değil, adı geçen okul yöneticisinedir. Ta ki sizde ona kanarak, bu okulda Çaltı'nın abone edilmesine imza attınız bakanlık adına. Peki yani!.. Yanılmışsınız, bende 19 yaşında bir köy çocuğu. Bu konuyu çok olarak konuşalım. Bir kere açıklamanızda adı geçen Atatürk Öğretmen okulu öğrencilerinden Çaltı'ya abone olan yok diyorsunuz. Allah Allah bu sonucu nasıl elde ettiniz, bizi aydınlatır mısınız? Oysa, öğrencilerden abone olan vardır ve bu belgelerle gösterilebilir. Siz öğrencileri tek tek çağırıp sordunuz mu, yok. Tabi ki okul yöneticisine sordunuz. Zaten yönetici suçlu durumda, abone olan var, der mi hiç?..

Sonra geri gönderilen Çaltı'ları öğrencilerin yaptığını söylüyorsunuz. Bin kere yalan bu işte! Belgelerle konuşuyoruz Bay Selma Erdem, Çaltı'ya abone olan öğrenciler geri göndermemişler, aksine gazeteleri ellerine geçmediği için merak etmişlerdir. Hem geri göndereceği yere niye abone olur? Mantığı olan bunun yalan olduğunu kolayca anlıyabilir.

Sizin yargılarınız, tıpkı okul yöneticisinin yargıları. En ufak bir araştırma, izleme yok... Çaltı'ları geri gönderen yönetici ile spor ve top öğretmeni. (!) Dutsun Hatip oğludur. (Cene Hatipoğlu çıkıyor karşımıza.)

[DEVAMI 4 DE]

Ya İlhanlığı dağıtmalı Ya bir ece bulmalı

Uzanır sabahlara çığlıklarla birlikte
Barışı durmayan korkulu savaş
Sonra bir ak—karanfil yalnızlık sularında
Susar yeşillerin orman dolu gökleri

Gerinir uzaklarda Afrika'lı bir geyik
Kaçak yakınlığında bilmediği sevinin
Açlar şölene gider onlar gene orada
Güvensiz kararında yorgunluğun elleri

Çağrıların dudağı soğuk—kar yapısında
Tekdüzenli yaşamda çağdaş koşular başlar
Ölümü özgürlükte daha bir özlersiniz
Tutsak değildir artık uzakların gözleri

Sabaha durak yapar yeşil ezgilerinden
Uzatır istekleri sonsuz tükenimlere
Küçük kentli yerlerde biz daha doyuraksız
Uzağız güneşlere

Bir yarım öpeğinde yüreğimizin dili
Sevi savaşlarının büyük kent akşamında
Çoğalır elimizde yarınların türküsü
Esintiler oynaşır deniz saçlarımızda

Özdenlik suç yüklenmez erden uyanımlarda
Beklenmedik bir yerde ellerini keserler
Koşarsınız günlerin azaldığı bir gece
Üşür umut kıyılarında gözler

Yaşanmamış yılları çağlara sokmak için
Dizlerime düşecek uzak kent eceleri
Ak—gül dudaklarında dirilecek özlemler
Yıldızlarım olacak bir delinin gözleri

Koşularda dinlenecek yorgunluk
Çavlan dökümlerinde kuşluklarımın
İkindilerde kırmızı çaylar
Soluyan yükünde son çağlarımın

Sonra çocuklarımız ilhanlık ülkemizde
Büyük sevinçleriyle atımızı koşturan
Yeşil yasamızı sürdürmek için
Kargıların ucunda savaşları durduran

Mehmet Kıyat

Diyarbakır'dan Şiirler

Diyarbakır deyince
Bir mahalle gelir aklıma
Anamın bacımın bahtı gibi
Taşı kara toprağı kara

Diyarbakır deyince
Küme küme çocuklar gelir aklıma
Dilenir sersefil insanlar
Camii kapılarında

Diyarbakır deyince
Bir kabadayı gelir aklıma
Ağam desem paşa desem
Dayar hançeri bağrıma,

Hüseyin ARUK

HER HAFTA OĞUZ KOYUTÜRK

AYLA ALGAN'A SELÂM

İstanbul'un son yıllarda sayıları oldukça artan eğlencelik tiyatroların da, resmi kuruluşlardan yardım gören politik ortamlıların dümen suyunda çırpınanları bir yana, özel tiyatrolarında; yöneticilerinin kişiliklerine göre gişe kaygusunun ağır bastığı bir değişimde ve bir ayrı davranımda nedenli çaba gösterilirse gösterilsin, genel olarak bugünkü koşullara göre sahnelerimizin bolluğu oranında bilinçsiz, gelişigüzel oyunlarla yurdumuzda vatandaşlarımıza yararlı bir Türk Tiyatrosunun varlığından söz açmak gereksizdir.

Kaldıki koşullarımızı; toplumu olumlu yollara yöneltip verimli, bilinçli bir alanda, tiyatrolarımızı eğlencelik anlayışından uzak bir okul düzenine soksa bile, çoğu kürk mantolu, altın köstekli mutlu bir azınlıkla alışveriş yapan kapalı bir fasit daire düzeninde kalındıkça memleketimizde tiyatro değil ancak tiyatroculuk oynanır. Nitekim oynanıyor da... Tıpkı fındık, fıstık gibi... Alışılagelmiş zevklerde, alışılagelmiş kaba bir anlayışla, her gün bu sahnelerde belli bir gurup keçi boynuzu emiyor, tatlı dakikalar geçiriyor... Ama güçlü sanatkarlarımız, yöneticilerimiz varmış... Ne çıkar bundan!

Oysaki daha geçenlerde eski Alman Başbakanı Dr Konrad Adenauer, Alman mucizesinin sırrını tiyatroya bağlıyarak şöyle diyordu: "*Tiyatronun zamanımızdaki ödevi, günlük hayat mücadelesinde yorgun düşen, maneviyatları bozulan insanlara yeniden yaşama isteği vermek ya da bunun tersine, rahat hayat şartları içinde uyuşmuş olanları sarsıp uyandırmaktır*.,, Ama ne uyandırma?... Adanaur yoksa şakamı yapıyor, alaymı ediyor bizimle?... Biz zaten her şeye dürbünün tersiyle bakarız. Son yıllarda topluma tüm sırtını çevirip, kim için ve ne için çalıştığını bilmeden ayrıcaklı kişilerin yemekten sonraki hazımları için kadrolarını seferber eden; bulvarlaşmıya yüz tutmuş bir tiyatrocuk sanat ödülleri düzenlemek yalınçlığına düşüyor. Ama Ayla Algan yılın en başarılı sanatkarı olarak bu düzmece ödülü kabul etmiyor, "Başarı hepimizin, Fizikçiler'de oynayan tüm arkadaşlarındır.,, diyor. Yalnız ne varki, biz bu gerekçede bir eksiklik duyuyoruz. Toplumculuğunu yürekten kutladığımız Ayla, belkide yarıda kalan bu nedeni bile bile yaptı ve bile bile sustu. O halde onun söylemek istediklerini biz tamamlıyalım:

(Bugünkü durumuyla tiyatro Türkiye'de çok küçük bir azınlığa seslenen, eğlenme, oyalanma aracıdır. Ve biz de bağlı olduğumuz kurumun politik ortamında eli, kolu bağlı bir figüran... Oysaki halkımızın büyük bir çoğunluğu Adenauer'in "*Rahat hayat şartları içinde uyuşmuş olanları sarsıp uyandırmak*...,, sözleri bir yana, daha tiyatronun ne demek olduğunu bilmeden yaşıyor.

Hayır, ben keçiboynuzlu, eğlencelik, belli kaptanların dümen suyunda nedenli başarı gösterirsem göstereyim, verilen ödüllerle gönül eğlendirecek düzmece bir sanatkar değilim. Her şey toplum için,.. Ve ben bir hiç... Şimdilik yalnızca çalışıyorum.

Selâm sana Ayla Algan. Yüreklerimizi gerçek insan sevgisiyle mutlu kıldın ve bizlere yeni güçler, umutlar kattın.

ÇALTI

Çaltı çıkarken dayanma gücünü diyecek sözü olmasından alıyordu. Aslında susamazdı da, susmak sorumluluktan kaçmaktı çünkü. Oysa insan topluma karşı sorumludur. Oysa günümüzde bu sorumluluk duygusunu taşıyanlar yeteri kadar yok lar.

Çaltı bir yöresel güncenin yapabileceğini yapma çabası içinde, ama öncülük tavı yok. Ayrıca çok tan kopmuş bir yazar—okuyucu ilişkisiyle de karşı karşıya. Ama susmak yok. Dedik ya susmak kaçmaktır.

Bir de söz ebeliğinden kekemeye dönenler var. Konuştuklarının duyulmaz duruma geldiğinin ayırımında değiller. Sanatçı pozundalar ama halkla ilişkileri kopmuş. Kendi aralarında çıkmazda olduklarını söyleyen açık yürekliler de çıkıyor. Oysa sorunu çözümliyemedikleri nden açık yüreklilik de önem taşımıyor.

Çaltı özden.. Toplumla sanatcı arasında aracı olmak çabasındadır.

Sanatcılarımızdan ilgi bekliyoruz. Saygılarımızla.

ÇALTI

Sahibi ve Sorumlu yönetmeni
Oğuz Koyutürk

Sayı 45: Yönetim yeri Cumhuriyet Alanı SAMSUN Fiatı 25 kr

Dizgi ve Baskı Vatan Matbaası Bafra

Terkedilenler

(Baştarafı 2 de)

de, kutsal bağlılık daha doğ madan ölmüş sayılmaz mı ? Üstelik bunu yapanlar «oğulları»nı ya da «kızları»nı «iyilik» olsun diye bunu yapmak iddiasındadırlar. Sonra içinde bulundukları toplumun töreleri de onlara bu konuda hiç bir hak tanımamıştır. Bir insan, tipinden bile hoşlanmadığı bir insana ne kadar dayanabilir, beraberce bu yükü ne kadar taşıyabilir, götürebilir... Her şeye rağmen gerek erkek, gerekse kadın elinden gelen fedakarlığı yapar, bu kutsal düzeni bozmamak için amma, bunun sonucu bir etkisi olmaz. Nihayet bir gün anne ya da baba her şeyi göze alır, o tertemiz yavrularını, aslında hiç bir suçu olmıyan kadını, ya da erkeği terkederek, kendisine başka bir hayat yolu arar.

Bu erkek için de, kadın için de, bir yıkımdır. Hele geride kalan çocuklar, dünyanın en talihsiz yaratıklarıdır. Tüm suçsuzluk ve temizlikleriyle ortada kalırlar.

Ondan sonra da kadın yönünden, erkek yönünden, çocuklar yönünden bir çok toplumsal olaylar... Toplumsal sorunlar...

Evlerini, çocuklarını terkeden ana-babaların terkediş nedenlerinin bir yazıda anlatılacak yönü bu kadardır.

Kadın ve erkeğin, bu «kaçış»tan sonra kendilerine yeni bir hayat yolu kurduklarını düşünsek bile-ki bu çok zor bir şeydir, çocukların kaderi bakımından toplum olarak eğitim düzeni olarak bu konu üzerinde uzun uzun d u r m a k zorunluğundayız. Zira zaman zaman gazetelerde okuduğumuz: «(...)de, sekiz yaşında yankesici bir çocuk yakalandı.» «(...)da yakalanan on iki yaşında çete kuran çocuğun, küçük yaşta evini terkeden bilmem kimin çocuğu olduğu anlaşıldı. «yollu haberlerin kaynağı bu tip «terkedişler» ve «kaçma»lardır.

Bunlar ise bir toplumda kanıyan yaralardır. Bu yaraları sarmak, bu hastalıkları iyileştirmek zorunluğunda olduğumuzu artık bilmemiz artık anlamamız gerek. Yoksa daha nice nice yuvalar yıkılacak, nice nice suçsuzlar kaderlerine terkedileceklerdir.

Selman Erdemin Dikkatine

2 DEN DEVAM

Hatipoğlu, Çaltıları, alır yöneticiye koşar doğru: «Müdür bey, bunda İsmail'in yazıları var. Hem memleketin bozuk düzenini yazıyor bu gazete» diye yöneticiye yakınır. Ondan sonra da bir ayını sobaya, geri kalanı da iade ederler. Ayrıca adreslerine gazete gelen öğrencilerde saatlerce sorguya çekilir, sıkıştırılır. Şimdi anladınız mı gerçeği!..

Selma Erdem, bu memleketin yasası var, tüzüğü var. Çaltı devletten izinli olarak çıkan bir yayın organıdır. O halde onun abonesine, okuyucusuna kim se karışamaz. Ve isterse Çaltı yönetmeni her tarafa paralı, parasız gönderilebilir. Bu kimseyi ilgilendirmez. Yöneticilerde yürek varsa onlarda böyle değerli bir gazete çıkarsınlar ve öğrencilere göndersinler. Biz o zaman kutlarız bu hareketi.

Hani okulların amacı öğrenciye okuma alışkanlığı vermekti, yetiştirmekti. Siz Çaltı'nın Hasanoğlan daki abone işine karışacağınıza, Kayseri-Pazarı ören'de Toprak, Orkun gibilerini bedava dağıtanlara bakarsanız, onları zorla okutanları görürseniz o zaman görevinizi yapabilirsiniz hakkıyla!.. Bu konu üzerinde zamanınız olurda biraz düşünürseniz haklı olduğumuzu göreceksiniz.

Hasanoğlan'daki yöneticiye selâm. Öğrencileri Çaltı'yı merakla izlemekte hergün okumakta. Bunu böylece bilsin, biliniz...

Diplomalı Bilisiz

(1 den devam)

Emek değerlenecek en doğrusu.. Burada çatallaşıyor işler.

Ekmek kavgası var ortada.

Bu güçlü işi başaracak hükümetin tutumunu bekleyelim. Yıllar yılı beklediğimiz gibi..

Bekleyelim!..

Güven Kuyumcu

Her Nevi Mücevherat Alınır Satılır

Tel: 11 91 **Samsun**

SENNUR SEZER'İN GECEKOMNU Şiir betiği çıktı Okurlarımıza duyururuz